

ספורו של רבי שמעון בר יוחאי

עונשו של רבי שמעון בר יוחאי

לפני שנים רבות חי בארץ ישראל התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי. היה זה שנים ספורות לאחר חרבן בית מקדשנו, כשמשלה מלכות רומי על עם ישראל ביד תקיפה ואכזרית, וגזרה עליהם גזרות קשות.

5 באותם הימים גזרה המלכות, והקיסר העומד בראשה, שלא למוול את ילדי ישראל, לא לקרא קריאת שמע לא לשמור את השבת ולא לקדש את החדשים. היא מנעה בכח ובאיומים קשים ממושב הסנהדרין להתכנס, ואסרה באסור חמור ללמד את תורתנו הקדושה ולעסוק בה. אך בני ישראל הכשרים, ובראשם חכמי ישראל- התנאים, נסו בכל כחם להמשיך ולקיים את תורתנו הקדושה על כל מצוותיה, בלא להתחשב כלל בגזרות הרומאים.

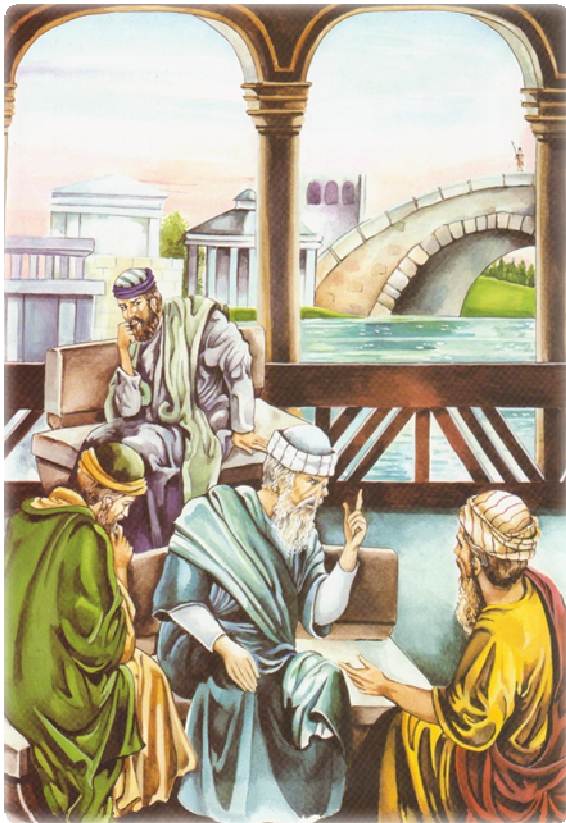
פעם אחת נודמנו רבי יהודה בר אלעאי, רבי יוסי בן חלפתא ורבי שמעון בר יוחאי למקום אחד. ישבו התנאים יחדו, והנה בא יהודה בן גרים, נצטרף לחבורה וישב אצלם.

פתח רבי יהודה בר אלעאי ואמר: "כמה נאים מעשיהם של אמה זו!" והיה הולך ומשבח את רומי.

"התבוננו נא סביב", הוסיף ואמר,

"עיניכם הרואות; תקנו שוקים נאים, תקנו גשרים כבירים, תקנו מרחצאות מפארים..."

20 הוריד רבי יוסי את ראשו, ושתק, לפי שחשש שאם יאמר דבר מה נגד המלכות - יענשו.

ואלו רבי שמעון בר יוחאי נענה ואמר בתקף, ללא חשש וללא מורא : "כל מה שתקנו הרומאים, לא תקנו אלא לצורך עצמם. בשעה שתקנו שוקים, בקשו לספק לעצמם את כל צרכיהם. כשבנו מרחצאות, עשו זאת כדי לעדן בהם את גופם. וכשהקימו גשרים, נתפנונו לטל מכס לאוצר המלכות מכל עובר ושב".

25

שמע זאת יהודה בו גרים שישב מן הצד, וכשפנה הלך משם לא נזהר בדבריו, וספר את אשר שמעו אזניו.

נתגלגלה שמועה מאדם אל חברו,

30

נתפרסמו הדברים ולא חלפו ימים רבים עד אשר הגיע שמעם למלכות.

בשעה שהובאו הדברים לפני הקיסר,

לא ידע זעמו גבול.

וכה אמר : "רבי יהודה בר אלעאי שספר בשבחה של מלכות יתעלה (יעלה בדרגה) !" פקד.

35

"רבי יוסי ששתק, יגלה לצפורי !" גזר.

"ואת רבי שמעון בר יוחאי, שהעז ודבר בגנותה של מלכות", - המשיך ופקד על חיזיו וקולו רועד מפעם עצור,

"תפסוהו, הביאוהו לכאן ויהרג !"

40

רבי שמעון בר יוחאי ובנו אלעזר בורחים מפני הרומאים
השמועה כי חילי הקיסר מחפשים אחריו, הגיעה לאזניו של רבי שמעון בר יוחאי.

הלך רבי שמעון בחשאי לבנו אלעזר :
"בני", פנה אליו ואמר : "הרומאים מחפשים אחרי כָּדִי להוציאני להורג, בוא נא עמדי, ונתחבא בבית המדרש".

נקנסו השנים בהחבא לבית המדרש ולא יצאו משם, לא ביום ולא בלילה.

בקר בקר היתה אשתו של רבי שמעון משפיקה עם שחר ומביאה להם פת לחם וכד של מים.

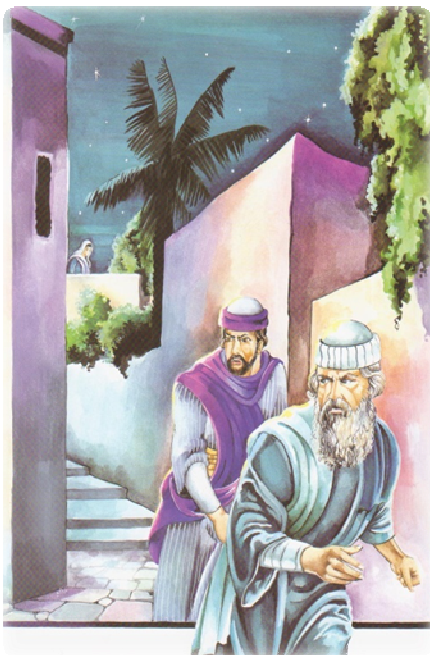
משנתפרסמה הגזרה בכל אתר ואתר, וגברו החפזים, חשש רבי שמעון שחילי הקיסר יתפשו את אשתו, ויצערוה עד אשר תגלה את מקום מחבואם.

"אלעזר בני", פנה אל בנו ואמר לו, "שוב אין בית המדרש מקום בטוח בעבורנו וחינו בסכנה.

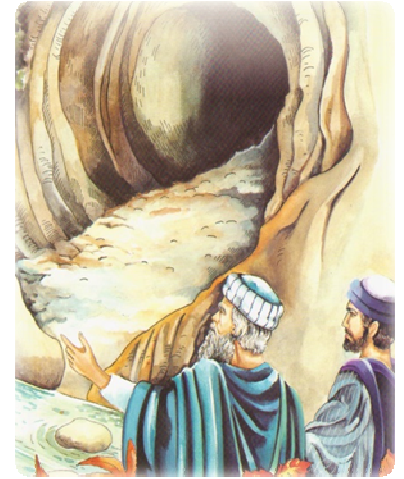
הבה נמתין לרדת הלילה, ותחת חסות האפלה נמלט את נפשנו אל מקום מסתור, הרחק מעיני אדם. אם משלנו הוא ואם משל הרומאים".

מששקעה החמה והעריב היום, יצאו רבי שמעון ובנו לדרךם.

כל הלילה כלו נסו על נפשם, פתחו רגליהם דרך שדות קוצים ושבילי עפר וּחצו הרים וגאיות.

כַּשֶּׁעָלְתָה הַחֲמָה וְהָאֵיר הַיּוֹם, נִתְגַּלְתָּה לְעֵינֵיהֶם מְעָרָה
עֲמֻקָּה.

מִשְׁנִכְנְסוּ לַמְעָרָה נִתְרַחֵשׁ גַּם. אֶל מוֹל עֵינֵיהֶם הַמִּשְׁתָּאוֹת
צָמַח וְעָלָה בְּפֶתַח הַמְעָרָה עֵץ חָרוֹב, וּפְרוֹתָיו עָלְיוֹ, כְּאִלּוּ נִטְעַ
לִפְנֵי שָׁנִים רַבּוֹת.

בְּנוֹסֶף, מֵעֵין מַיִם חַיִּים וְצִלּוּלִים הֵחַל מִפְּכָה לְמַרְגְּלוֹת

הָעֵץ אֶצֶל הַמְעָרָה.

גָּדוֹל הָיָה גַּם הַחָרוֹב.

לְפִי שְׂדִידוֹעַ שְׁשִׁבְעִים שָׁנָה צָרִיכוֹת לְחֵלֶף עַד שְׁטוּעֵן חָרוֹב אֶת פְּרוֹתָיו, וְחָרוֹב זֶה
שֶׁנִּבְרָא עֲבוּרָם, עָלָה מִן הָאֲדָמָה וּפְרוֹתָיו כָּבֵד עָלָיו. וְלֹא זֶה בְּלִבָּד, אֲלֵא שְׁכָל עָרֵב
שֶׁבֶת הָיוּ עוֹלוֹת וְצוֹמְחוֹת עָלָיו תְּאֵנִים בְּמָקוֹם חָרוֹבִים.

עָתָה מִשְׁנִמְצָאוֹ לְרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאִי וְלִבְנֵי אֶלְעָזָר, מָקוֹם בְּטוּחַ לְהִסְתַּתֵּר בּוֹ,
מֵיָם זָכִים לְשִׁתְיָהּ וְחָרוֹבִים לְאֲכִילָה – סוּף סוּף יָבוֹאוּ אֶל הַמְנוּחָה. וּמָקוֹם
מִחְבּוֹאֵם לֹא יוֹדַע לְאִישׁ...

רבי שמעון בר יוחאי ובנו אלעזר במערה

משנכנסו רבי שמעון בר יוחאי ובנו אלעזר למערה, החלו מיד לעסک בתורה הקדושה, אולם, רב היה חששם שפא יבּלו בגדיהם, מאחר שברחו אל המערה כשאד כסותם לעורם ולא היה ספק בידם לטל עמהם בגדים נוספים.

לפיכך, כשישבּו לעסק בתורה פשטו את בגדיהם והשקיעו עצמם עד צוארם בחול שעל קרקעית המערה.

כל היום עסקו בתורה, ומשהגיע זמן התפלה התלבשו, התעטפו והתפללו, ואחר כך חזרו ופשטו בגדיהם, התכסו בחול והמשיכו בתלמודם.

וכך, יום רודף יום, שנה רודפת שנה, לא עסקו במאומה מלבד בלמוד התורה. הם התעמקו בסגיותיה, ירדו לעמקה וחקרו סודותיה. פעמים היה אליהו הנביא מופיע במערה ולומד עמהם. ככל שעברו הימים, היו רבי שמעון בר יוחאי ובנו אלעזר עולים ומתעלים בקדשה.

כל אותן שנים היו הכל תוהים אנה זה הלכו, ולאן נעלמו. בעבר רגילים היו להביא את שאלותיהם בפני רבי שמעון בר יוחאי, ואלו עתה שום איש בישראל, מקטן ועד גדול, לא יכול היה ללמד תורה מפי רבי שמעון, או לשאל אותו דבר הלכה שנתעלם ממנו.

למעט פעם אחת שזכו חכמים ללמד תורה מפי רבי שמעון אף בהיותו במחבוא. מעשה ונתאספו חכמים ללמד תורה, קשה חמורה נתעוררה להם ולא נמצא לה תרועה.

נעמד אז רבי יהודה בר אלעאי, ספק בפיו וקרא בצער: "מה חבל שרבי שמעון בר יוחאי אינו עמנו, ומקום מחבואו לא נודע.

לו רק הָיָה עֲמָנוּ בָּזֶה!"

יָמִים סְפוּרִים לְאַחַר מֵאָרֶעַ זֶה, הָיָה הַתְּנָא רַבִּי יוֹסִי בֶר יְהוּדָה מִהַלֵּל בְּדֶרֶךְ וּלְפָתַע פָּגַע בַּיּוֹנָה בְּמַעֲוָפָה.

"יּוֹנָה יּוֹנָה ! עֲצָרִי רָגַע מִמַּעֲוָפָה..."

קָרָא אֵלָיָהּ, "הֵן שְׁלִיחָה נִאֲמָנָה הָיִית מַיָּמִים יָמִימָה, עַת נִשְׁלַחְתָּ עַל יְדֵי נַח בִּימֵי הַמַּבּוּל. אָנָּה, עֲצָרִי, וְהִי שְׁלִיחָה בַעֲבוּרֵנוּ אֶךְ הַפֶּעַם הַזֹּאת. קוּמִי יּוֹנָה, וּשְׂאִי אֶת שְׂאֵלָתֵנוּ זֶה לְמָקוֹם מִחְבּוּאוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי!"

הַתְּעוּפָה הַיּוֹנָה כַּה וְכֵה, חָגָה בְּמַעֲגָלִים וְנִחְתָּה עַל כְּתָפוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹסִי.

רָאָה ה' אֶת אֵת צַעֲרָם שֶׁל הַחֲכָמִים עַל שֶׁלֹּא נִמְצְאָה תְּשׁוּבָה לְשְׂאֵלָתָם, וְשָׁמַע לְתַפִּלַּת רַבִּי יוֹסִי.

בְּאַרְח פִּלְא כּוֹנֵה הַיּוֹנָה אֶת דִּרְכָּהּ הַיָּשָׁר אֶל מְקוֹם מַחְבּוּאָם שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְנוֹ.
מִשְׁהִיגִיעָה אֶל פֶּתַח הַמַּעְרָה, נָחָה הַיּוֹנָה מִמְּעוֹפָה וְעָמְדָה עַל עָמְדָהּ. רָאָה רַבִּי
שְׁמַעוֹן שֶׁפֶסֶת קָלָף בְּפִיהָ, נָטְלָהּ, וְקָרָא אֶת שְׂאֵלֵת הַחֲכָמִים, וְתַכְף לְכַד גֹּעֵה
בְּבִכְיָה.

"עַל מָה אַתָּה מִצְטַעֵר, אָבִי?!" תָּהָה רַבִּי אֶלְעָזָר וּפְלִיאָה בְּקוֹלוֹ.

"בּוֹכָה אָנִי", עָנָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, "עַל אֲשֶׁר רְחוּקִים אָנוּ מִכָּל תַּלְמִידֵי הַחֲכָמִים
שֶׁבְּדוֹר, וְעַל אֲשֶׁר נִתְעַלְמָה מִמּוֹנֵי הַתְּשׁוּבָה לְשֵׁאלָהּ זֶה...".

בּוּ בְּרָגַע הוֹפִיעַ אֱלֹהֵיו הַנְּבִיא בַּמַּעְרָה, כְּשֶׁהָיָה מְסַבֵּיר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֶת הַתְּשׁוּבָה
אֲשֶׁר נִתְבַּקֵּשׁ לְהַשִּׁיב לַחֲכָמִים. שָׂמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן עַד מְאוֹד וְהֵעֵלָה אֶת הַדְּבָרִים
עַל הַכֶּתֶב, הִחְזִיר אֶת פֶּסֶת הַקָּלָף לְפִי הַיּוֹנָה וְשִׁלְחָה לְשָׁלוֹם.

מִקֵּץ שְׁעוֹת מְסַפֵּר חֲזָרָה הַיּוֹנָה וּמְעוֹפָה קָל וּמַהִיר.

עַל אֵף שֶׁהָעָרֵב יָרַד וְצָנָה כָּבֵד עָמְדָה בְּאוֹר, עָמַד רַבִּי יוֹסִי וְחִפָּה לָהּ בַּמְּקוֹם מְמוֹנָה
שֶׁלַח אוֹתָהּ בְּאוֹתוֹ בִּקְרָה.

"הוֹ! יוֹנָה!" רָגַשׁ רַבִּי יוֹסִי.

"נֶאֱמַנָה אֵת יוֹתֵר מִכָּל הָעוֹף אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם!"

נָטַל אֶת הַקָּלָף וּמַהִיר אֶתוֹ מִשָּׁם וְהִלָּאָה אֶל הַחֲכָמִים.

בַּשָּׁעָה שֶׁקָרָא רַבִּי יְהוּדָה בַּר אֱלֵעָזִי אֶת תְּשׁוּבָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן, זָלְגוּ עֵינָיו
דִּמְעוֹת.

"רְאוּ נָא בֶן עֲלִיָּה זֶה, רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, שָׁגַם בַּשָּׁעָה שֶׁאֵינָנו יוֹדְעִים הֵיכָן הוּא,
עַדִּין מְלַמְּדֵנוּ תּוֹרָה, וְעַדִּין הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְמַשִּׁיךְ וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ נִסִּים".

שְׁתֵּים עָשָׂרָה שָׁנִים תְּמִימוֹת שָׁהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי וְאַלְעָזָר בְּנוֹ בַּמְעָרָה,
וּבסוֹפֵן בָּא אֵלָיהֶם הַנָּבִיא, עָמַד עַל פֶּתַח הַמְעָרָה,

קָרָא וְאָמַר :

"מִי יוֹדִיעַ לְבַר יוֹחָאִי כִּי מֵת הַקִּיסָר
וּבִטְלָה גְזָרְתּוֹ?"

שָׁמְעוּ הַצַּדִּיקִים אֶת קְרִיאָתוֹ שֶׁל אֱלִיָּהוּ,
וְהִבִּינוּ שֶׁעֲנַשׁ הַמָּוֶת שְׂרָחֵף מֵעַל רֹאשׁוֹ,
בִּטְלָה, וְלֹא יִחַפְּשׂוּ אַחֲרֵיהֶם עוֹד.

רבי שמעון ובנו רבי אלעזר מחוץ למערה.

קמו ויצאו רבי שמעון בר יוחאי ובנו אלעזר מן המערה כשפניהם מועדות אל הדרך המובילה לביתם.

בשעה שהביטו בעמק אשר תחתיהם, ראו בני אדם כשהם חורשים וזורעים.

תמה רבי שמעון והקשה: "מניחים חיי עולם הבא, ועוסקים בחיי שעה?!"

ומפאת קדשיתם היתרה של רבי שמעון בר יוחאי ובנו רבי אלעזר כל מקום שהיו נותנים בו עיניהם, מיד היה נשרף.

נשרפו נחלות ושטחי מרעה, קרקעות מעבדות ושדות דגן.

יצאה בת קול ואמרה להם:

"להחריב את עולמי יצאתם?! חזרו למערתכם!"

חזרו והלכו, וישבו במערתם עוד שנים עשר חדש.

מקץ ימים אמרו זה לזה: "הן גם משפט רשעים בגיהנום, שנים עשר חדש ולא עוד.

והנה שנה שלמה עברה מאז נתבקשנו על ידי בת קול להכנס חזרה אל תוך המערה. מן הסתם, רשאים אנו לצאת ולעזוב."

יצאה בת קול ואמרה להם:

"רשאים אתם לעזוב את מקומכם, צאו מן המערה!"

יצאו השנים, וישבו על פתח המערה.

אותו היום ל"ג בעמר היה.

התבוננו רבי שמעון ובנו אלעזר בְּהָרִים שְׂסָבִיבָם, וּמִרְחוֹק הִשְׁגִּיחוּ בְּצִיד עוֹמֵד
וּפּוֹרֵשׁ מְצוּדוֹת בֵּין הָעֵצִים, כְּדִי לְתַפֵּס בָּהֶן אֶת הַצְּפוּרִים.

צִפּוֹר אַחַת שֶׁהִיָּתָה מְעוֹפֶפֶת שֵׁם הַתְּקַרְבָּה אֶל הָרִשָּׁת, כְּמַעַט כָּרְגַע, וּכְפֶסַע הָיָה
בִּינָהּ לְבֵין תְּפִיסָתָהּ, אֲלֵא שָׂאז שָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי בֵּת קוֹל מְכַרְזָּת :

”חֲפָשִׁית ! חֲפָשִׁית!”

וְאָז, נֹכַח כִּי־צִד לְמוֹל עֵינָיו, מִתְרוֹמָמֶת הַצְּפוֹר, פּוֹרֶשֶׁת כְּנָפֶיהָ לְמָרוֹם וְנִמְלָטָת עַל
נֶפֶשָׁהּ.

תִּקַּף לְאַחַר מָכֵן רָאוּ צִפּוֹר אַחֲרֵת חָגָה מֵעַל הָרִשָּׁת, וְשׁוֹב שָׁמַע רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּת
קוֹל, וְהַפְעֵם הִיא מְכַרְזָּת : ”סְפָקוּלָא, סְפָקוּלָא !” (כְּלוֹמַר : עֲנֵשׁ מוֹת).

הָרַף עֵין, וְהַצְּפוֹר נִלְכְּדָה בַּפֶּח וְנִצְוָדָה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי לְבָנוֹ : ”הֵבֵט נָא בְּנִי וְתֵן לְבָךְ, אִם צִפּוֹר זֶה אֵינָהּ נִלְכְּדָת,
אֲלֵא אִם כֵּן הִכְרִז עָלֶיהָ מִשְׁמַיִם, הֲרִי שְׁלֵא כָּל שָׂכֵן כְּשִׁמְדָּבֵר בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם.

אִם שְׁלַח לָנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בֵּת קוֹל אֲשֶׁר הוֹדִיעָה לָנוּ לְצֹאת מִן הַמַּעְרָה, כִּי אִז
בּוֹדָאֵי שִׁישְׁמַרְנוּ וְנִצִּילָנוּ מִכָּל רָע, כְּצִפּוֹר זֶה...

אֵל לָנוּ לְפַחַד מִן הָרוּמָאִים, הִבָּה וְגִלְדָּ בְּנִי.

יְכוּלִים אָנוּ לְצֹאת וְלַחְזֹר לְמִקְוָמָנוּ לֵלֵא חֲשֵׁשׁ וּלְלֵא מוֹרָא”.

שׁוֹב צָעֲדוּ שְׁנֵי הַצְּדִיקִים, הַתְּנָאִים הַקְּדוֹשִׁים, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי וְרַבִּי אֶלְעָזָר
בָּנוּ.

הם חצו שדות חרושים, ופגעו בדרךכם באפרים העוסקים במלאכתם ומעבדים את אדמתם.

הביט בהם רבי אלעזר בתמהון.

"הכיצד זה יעבדו את האדמה במקום אשר ילמדו את התורה?"

נתן בהם רבי אלעזר את עיניו והכה בהם.

וכל אשר היה נזק מפני קפידתו של רבי אלעזר, היה אביו - רבי שמעון, מתקן ומרפא.

אמר לו רבי שמעון לרבי אלעזר: "הרף בני! הלא תבין, כי לא כל הבריות נועדו ללמוד תורה במדרגה עליונה כמוני וכמוך? די לעולם בי ובה!"

יום ששי בין השמשות היה זה, ובדרךכם פגשו באדם בא בימים, שהחזיק בידיו שתי אגדות הדסים.

"הדסים אלו למה לה?" שאלוהו.

"לכבוד שבת..." ענה להם הזקן.

אמרו לו: "וכי לא די לה באגדה אחת?"

השיב להם: "שתי אגדות לי, אחת כנגד 'זכור' ואחת כנגד 'שמור'."

פנה רבי שמעון בר יוחאי לבנו ופגיו אורות:

"הראית בני? התבונן ותן דעתך, כמה חביבות המצוות על ישראל!"

המשיכו רבי שמעון ורבי אלעזר משם והלאה ונתישבה דעתם.

משיצאו רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו מן המערה ונתערבו עם הבריות,
הגיע שמע הצלתם אל התנא רבי פינחס בן יאיר, שהיה חתנו של רבי שמעון,
והוא יצא לקראתם לקבל את פני חמיו.

לקח רבי פינחס את רבי שמעון והכניסו לבית המרחץ בטבריה, והחל מנקהו
ומטהרו, לפי שלא רחץ כל השנים הללו.

כל גופו של רבי שמעון היה מלא בקיעים מחמת החול היבש שנתכסה בו
במערה, ראה רבי פינחס את גופו שהוא סדקים סדקים, והחל בוכה.

והיו דמעותיו המלוחות של רבי פינחס הולכות ונושרות על בשרו של רבי שמעון
ונכנסות בפצעיו.

אמר רבי פינחס: "אוי לי שראיתך בכך!"

ענה לו רבי שמעון: "תנוח דעתך, אשריך שראיתני בכך, שאלמלא כל אותן
שנים שבהן עסקתי בתורה וגופי קבור בחול, לא הייתי יכול לרדת לעמק
סודותיה הכמוסים, וללמדה כפי שלמדתי בשלוש עשרה השנים שהסתתרתי
במערה.

מעלתו של רבי שמעון בר יוחאי גבוהה היתה מאוד, עוד בטרם הגיע אל המערה. אולם, בשנים בהן נהנה במערה התעלה רבי שמעון בתורה למעלה עצומה עד מאוד, שכן, שלוש עשרה שנים בטרם נחבא, כל פעם נהנה שואל שאלה את רבי פינחס בן יאיר, היה רבי פינחס נענה לו בתריסר תרוצים על כל קשיה וקשיה.

ואלו עתה, לקשיצא רבי שמעון מן המערה, בסוף שלוש עשרה השנים בהן למד תורה ביום ובלילה בקדושה ובטהרה –

נתעלה מעלה מעלה, עד כי לבסוף, כשהיה רבי פינחס בן יאיר מקשה קשיה, היה רבי שמעון בר יוחאי מתרץ עשרים וארבעה תרוצים.

רבי שמעון אסף סביבו חבורה של תלמידי

חכמים בני עליה ולמד אותם את סודות התורה, אשר השיג בימים בהם נהנה במערה. הוא כנה קבוצה זו בשם "חבריא קדישא", כלומר: החבורה הקדושה.

את הסודות הנפלאים שלמדו, אספו ברבות הימים לספר מיוחד, הידוע בשמו:

"הזוהר הקדוש".

יום אחד, יום של שרב הִיהָ וְרַבִּי פִּינְחָס בֶּן יֵאִיר רָכַב עַל חֲמוֹרוֹ, מִבִּקֵּשׁ לְמַצֵּא אֶת רַבִּי שִׁמְעוֹן וְתַלְמִידָיו.

פָּגַע רַבִּי פִּינְחָס בְּעַרְבִים וְשָׁאל אוֹתָם: "שָׂמָא רְאִיתֶם אוֹ שִׁמְעוֹנָם זֶקֶן הַמְּלָמֵד תּוֹרָה לְתַלְמִידָיו בְּקוֹל רֶם?!"

"אֲכֵן", עָנוּ, "זֶה עָתָה חֲלַפְנוּ עַל פְּגִיחָם, וְלֹא רַק שִׁקּוּלוֹ רֶם, אֲלָא צְפוּרִים רַבּוֹת סוֹכְכוֹת מַעְלָיו לְהַצִּיל מִפְּגִי קַרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ הַלֹּהֲטוֹת".

הוֹדָה לָהֶם רַבִּי פִּינְחָס וְהָיָה רוֹכֵב וְהוֹלֵךְ אֶל עֵבֶר רַבִּי שִׁמְעוֹן, וְלִהְיוֹת הַצְּפוּרִים הַמְּרַחֲפֵת עָלָיו, סִימָן לוֹ לְהִגִּיעַ אֶל רַבּוֹ.

רְאוּ כַּמָּה חֲבִיבִים צְדִיקִים אֲצֵל הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא. שִׁשְׁלַח לָהֶם אֶת עוֹפּוֹת הַשָּׁמַיִם שִׁיפְרָשׁוּ פְּנֵיהֶם לְהִגֵּן עֲלֵיהֶם מִפְּגִי קַרְנֵי הַחֶמֶד.

שָׁנָה אַחַת בְּיוֹם ל"ג בֶּעָמָר, כְּשִׁידַע רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי שֶׁהִגִּיעָה שְׁעֵתוֹ לְהִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם, קָרָא אֵלָיו אֶת חֲכָמֵי הַדּוֹר שֶׁהָיוּ רִגִּילִים לְהִתְאַסֵּף אֵצֶלָּו.

נִתְאַסְפוּ הַחֲבֵרִים אֵצֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן, וּבִינֵיהֶם רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ וְרַבִּי אַבָּא וְשְׂאֵר הַחֲבֵרִים, וְהַבֵּית הָיָה מָלֵא.

חִידָּה אֵז רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר בְּשִׁמְחָה :

"שְׁעֵת רְצוֹן הִיא לִי עַתָּה, וְעוֹמֵד אֲנִי לְבּוֹא אֶל הָעוֹלָם הַבָּא, וְהִנֵּה דְבָרִים קְדוֹשִׁים לִי, שֶׁלֹּא גָלִיתִי עַד עַתָּה, וְאֲנִי רוֹצֶה לְגַלּוֹתָם עִכְשָׁנוּ.

וְכָךְ אֲנִי מְסַדֵּר אֶתְכֶם : רַבִּי אַבָּא יִכְתֹּב אֶת דְּבָרֵי, רַבִּי אֶלְעָזָר יִלְמַד בִּפְּהָ, וְשְׂאֵר הַחֲבֵרִים יִחְשְׁבוּ בְלִבָּם".

פָּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְגָלָה אֶת סוּדוֹתָיו הַקְדוֹשִׁים וְהַנֶּעְלָמִים לְתַלְמִידָיו. הָיָה הוֹלֵךְ וְדוֹרֵשׁ בִּסְתֵר וּבִנְעֵלָם, וְכָל אוֹתָהּ שָׁעָה הָיְתָה אֵשׁ סוֹבֶבֶת וּמִקְפֶּת אֶת הַבֵּית, וְאֹזֶר מִפְּלֹא יָקָד כָּל הַיּוֹם כְּלוֹ סָבִיב אֲבָנָיו.

לְסוּף אוֹתוֹ יוֹם, כְּשִׁסְּיִם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי אֶת דְּבָרָיו, עָלְתָה נִשְׁמַתוֹ הַקְדוֹשָׁה לְשָׁמַיִם, וְנִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם הַמְּאֹרֶה הַגָּדוֹל, קֹדֶשׁ הַקְדָּשִׁים, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי.

תִּכְרָךְ לְאַחַר מִכֵּן אֶרֶע שָׁם גַּם גְּדוֹל.

הַמָּטָה שֶׁעָלְיָה הָיָה מְטִל גּוֹפּוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי הָיְתָה עוֹלָה וּמִרְחֶפֶת בְּאֹוִיר וְאֵשׁ מְלֵהֶטֶת לְפָנֶיהָ, וּבֵת קוֹל יוֹצֵאת וּמִכְרָזֶת :

"הַכִּנְסוּ וּבּוֹאוּ ! לְהַלּוֹלָא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי!"

היתה זו בת קול אשר קראה לעם ישראל להתקבץ יחדיו לכבודו של היום בו
נאספה נשמתו הטהורה לשמי מרומים.

כשהכנסה מטתו של רבי שמעון בר יוחאי למערה בה היה צריך להקבר גופו
הקדוש, שמעו קול בתוך המערה:

"ברוך הבא רבי שמעון בר יוחאי, שאדונו (הקדוש ברוך הוא) משתבח בו בכל
יום: אשרי חלקו למעלה ולמטה, כמה אוצרות עליונים שמורים לו בעולם הבא!"
מידי שנה בשנה ביום ל"ג בעומר מתאספים רבבות יהודים מכל קצוי תבל אל
מערתו של רבי שמעון בר יוחאי אשר במירון.

על גג קברו של רבי שמעון ובכל רחבי ארץ ישראל מדליקים מדורות אש של ל"ג
בעומר במעמד עם רב, אנשים נשים וטף.

הן מסמלות את האור הקדוש והמפלא של תורת רשב"י הלא היא תורת הנסתר
– תורת הקבלה ומזכירות את האש הקדושה שבערה ביום פטירתו של רבי
שמעון.

ל"ג בעומר הוא יום מלא אור ושמחה, יום בו רוקדים, שרים ולומדים את התורה
על סודותיה ורזיה, וזכר לצדיק המפלא, התנא רבי שמעון בר יוחאי.

